

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8 ^{ον} — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 366	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ	ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1926
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7	— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2. —	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έσωτερικού, έτησίως δραχ. 100 Έξωτερικού 1 Λίρα Άγγλίας *Αμερικης Δολλάρια 5

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 5^η ΣΕΝΙΔΑ

Σ. Χρησίδης.

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ο Ληστής τής Βαγδάτης 'Αχμέτ, πού τόν έτρεμεν όλη ή 'Ανατολή, είχε για καταφύγιο ένα από τά πηγάδια πού βρισκόταν έξω από τή Βαγδάτη. Ο 'Αχμέτ κατέβηκε κι' έπροχώρησε μέσα σ' ένα στενό δρομάκο.

— Πρίγκηπα τού κακού, εφώναξε.

Κάποιο κεφάλι κατάμαυρο κ' έπειτα ένα κορμί ήμίγυμνο έπρόβαλε, ένψ δυό μάτια πονηρά έλαμψαν στό σκοτάδι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΕΓΚΛΗΜΑ - ΕΡΩΣ - ΗΛΥΠΑΘΕΙΑ

(Συνέχεια εκ της 1ης Σελίδος)
— Σου φέρνω θησαυρούς σήμερα, ειπεν ο 'Αχμέτ. Νομίζω όμως ότι περισσότερο απ' αυτούς θα μ'ας χρησιμεύσει αυτό το μαγικό σχοινί.

— Σε τί λοιπόν θα μ'ας χρησιμεύσει;
— Ο 'Αχμέτ του άφηγήθη τὰ μεγάλα γεγονότα της Βαγδάτης.

— Μάθε λοιπόν πώς η Πριγκίπισσά μας της Βαγδάτης, που είναι όπως ξέρεις κόρη του Χαλίφη Χαρούν-έλ-Ρασίντ κλίνει αυτίον τὰ 18 τής χρόνια και θὰ πρέπει να διαλέξη μέσα σ' όλους τούς προσκεκλημένους αυτόν που θὰ γίνη άνδρας της. Λοιπόν, σήμερα έφθασαν έξω από τις πύλες της Βαγδάτης οί ύποψήφιοι με τὰ δώρα. Έρχομαι ένα βλέμμα και είδα ένα δόλοκληρο στρατό από ανθρώπους φορτωμένους με δώρα και διάφορα άλλα πολύτιμα πράγματα. Σε μιά ώρα τὸ παλάτι του Χαλίφι θὰ είναι γεμάτο απ' όλα αυτά και επειδή δέν θὰ τὰ κλείσουν άμέσως στὰ θησαυροφυλάκια μπορούμε νομίζω νὰ τὰς ελαφρώσωμε λιγάκι.

Ο 'Αχμέτ και ο Πρίγκηψ του Κακού ξεκίνησαν για τὴ Βαγδάτη ἀκολουθώντας κάποια συνοδεία κατόρθωσαν νὰ εισχωρήσουν μέσα στο παλάτι. "Όταν έφθασαν όμως στην κυρία είσοδο οί φύλακες που ήξεραν τὸν αριθμό τῶν συνοδῶν δέν τούς άφησαν νὰ περάσουν. Ο 'Αχμέτ, που τίποτε δέν τὸν απέλιτιζε, σημάδεψε με λίγο αίμα από τὸ χέρι του τὴν πόρτα, απ' τὴν όποία μπήκε η συνοδεία και έφυγε νὰ επιστρέψη τὴν νύκτα και συνεχίση τὴν ἐπιχείρησή του. Τὰ μεσάνυχτα οί δύο σύντροφοι επέστρεψαν στο παλάτι και ετέρφισαν εκεί χάρις στο μαγικό σχοινί. Και ένφ' ο 'Αχμέτ κατοπίτευε τὸ εσωτερικό του παλατιού, ο σύντροφός του φρουρούσε τὴν έξοδο κρυμμένος πίσω από ένα παραβάν σχήματος βάζου, και κρατώντας εἰς ἀπόστασι τῶς τίγρεις του Χαλίφη, που τριγύριζαν στή μαρμαρένια αὐλή.

Ο 'Αχμέτ εσκέπτετο τί νὰ πρωτοδιαλέξη μεταξύ τῶν θησαυρῶν και ἐξήταξε προσεκτικά στο φῶς του φαργαριού ένα κολλιέ με 48 μαργαριάρια, όταν οί μελωδικοί ήχοι ενός λαγούτου τὸν έκαναν νὰ στρέψη ἄλλοῦ τὴν αροσότη του. Έπρωχώρησε κρατώντας ἀκόμη στὰ χέρια του τὸ κολλιέ πρὸς τὸ εσωτερικό του παλατιού. Στο μέσον μιάς αἰθούσης με ἐξαιρετική πολυτέλεια ἐπιλαμμένη, εἶχε σκετο ένα κρεββάτι, εἰς τὸ όποιον ἀνεπαύετο μιά φαινοτάτη κόρη, ένφ' γύρω της τρεις σκλάβες τὴν ένανορίζαν. Ο 'Αχμέτ κατάλαβε άμέσως ότι εἰσώκετο μπροστά στην Πριγκίπισσα Ζομπέιντα, η όποία ἐπρόκειτο τὴν ἄλλη μέρα νὰ διαλέβη τὸν σύζυγόν της. Μία από τις τρεις σκλάβες τς ήταν η όμορφη Βάγκα, η όποία ήταν και η πιο πιστή και άφοσιωμένη στην κυρία της. Σε λίγο η σκλάβες έφυγαν και ο 'Αχμέτ ἐπλησίασε τὸ κρεββάτι και παρατήρησε μέσα από τὴν τοίλινη κουνοπιτέρα τὴν κοιμωμένη πριγκίπισσα. Η καλλονή της τὸν εγοήτευσε και αυτός, που ἄλλοτε δέν ἐκτι μούσε απ' τις γυναίκες ἄλλο απ' τὰ κοσμημάτα των, κατάλαβε ότι είναι αἰχμάλωτος της καλλονής της Ζομπέιντας. Η όρες περνοῦσαν και ο 'Αχμέτ δέν ἀπεφάνη νὰ φύγη. Έπῆρε στὰ χέρια του τὸ άσπρο χέρι της Ζομπέιντας, που κρεμόταν έξω απ' τὰ σκεπάσματα και τὸ ἐγκάθευε ἄπαλά. "Όσον όμως και ἂν ήταν ἀθόρυβο τὸ κίνημά του η Ζομπέιντα διερωθάνθη τὴν παρουσία ξένου προσώπου.

— Βάγκα! ἐφώνησε άσυναίσθητως. Η Βάγκα έτρεξε κοντά της, η Ζομπέιντα όμως εἶχε ἐν τῷ μεταξύ ξανακοιμηθῆ.
— "Όνειρον ήταν, δασέφη η πιστή σκλάβά και έσкупη για νὰ τακτοποιήση τὰ σκεπάσματα της κυρίας της, όταν αἰσθάνθησε στή γυμνή σάρκα της τὴν κρύα αἰχμη ἐνός σκεπέτου.
— Μη βγάλης ἄνω, της λέγει ο 'Αχμέτ. Και λησμονήσε όλα σου εἶδες. Η πριγκίπισσα δέν έχει τίποτε νὰ φοβάται.

Η Βάγκα πρὸ της ἀπειλής του 'Αχμέτ ὑπετάχθη και τὸν ὀδήγησε έξω στὸν διάδρομο. Έκει ο 'Αχμέτ ἄφησε τὸ σκλάβά και τρέχοντας ἀθόρυβα σὴν γάτα ξαναγύρισε στο κρεββάτι της Ζομπέιντας, τὴν εθαύμασε για μιά ἀκόμη φορά και έφρυβε πέρνοντας μαζί του ένα πασουμάκι της αγαπημένης του. Έπῆδησε με δύο πηδήματα στή σκάλα έφθασε στὸν έξώστη και ήταν έτοιμος νὰ ξεφανισθῆ, όταν κάποιος θόρυβος προσείλκυσε τὴν προσοχή του. Η Βάγκα, μόλις τὴν άφησε ο 'Αχμέτ, εφώνησε τη φροφά εἰς βοήθειαν. Έπρηκολούθησε μιά καταδιωξι τρομερή, από τὴν όποια

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΠΩΝΩ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΝΔΡΕΥΘΗΣ

Έσκέπασα τὸ παράθυρό μου με τὸ σκοπό ριγνὸ για νὰ μὴ βλέπω τὴν ἀνικερνὴ μυγαλιά που ἀνθίζει. Μοῦ θυμίζει τόσο ἐμένα... Και σὲ φαντάζομαι τότε με τὸ δολύλευκο τυφάτιο μουστουμι μου, νυφοῦλα περὶ φανη κι' εὐτυχισμένη... όπως σὲ εἶχα φαντασθῆ και ἄλλη μιά φορά μέσα στην ἐρωτικὴ μου παραζάλη, τότε που εἶχα λησμονήση τὴν πραγματικότητα κι' ἐξώσα με τὰ δνετρα... Νυφοῦλα... Ω, μὰ ὄχι! Ἐγὼ δέν κλαίω διόλου γι' αὐτό... Μη νομίσης... Τὰ δάκρυά αὐτὰ δέν είναι γιατί θὰ πανδρευθῆς ἄλλα γιατί θὰ δυστυχήσης... Ω, ὄχι, δέν πονῶ που βλέπω τὸ νυφικό σου κρεββάτι... τοῖγὼ γιατί δίπλα σ' αὐτὸ διακρίνω κάποιο φέρετρο. Δέν ξηλεύω γιατί γελῆς γεμάτη ἔρωτα... Αὐποῦμαι τὰ χεῖλάκια αὐτὰ που θὰ δοκιμάσουν μεθαύριο τὸ πειὸ βαρὺ δηλητήριο... Δέν πονῶ γιατί βλέπω τὸ μάτι σου... Πονῶ για τὰ μάτια αὐτὰ, γιατί θὰ κλάψουν αὐριο για μένα.

Νὰ γιατί, καρδούλα μου, πονῶ που θὰ πανδρευθῆς.

Έδερρος

ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΝΙΟ ΦΥΣΤΑΝΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

Κηρύσσομαι ὑπὲρ της μακρῆς φύστας διότι έχει χάρι. Τὰ κονιά μὸ προξενού ἀηδαν διότι ο σκοπός, τὸν όποιον ἐπιδεικνύει δέν είναι ομνός. Κ. Μωραϊτης Έδεσσα.

— Τάσσομαι ὑπὲρ της κονίτης, διότι καθιστῆ ἐκλυσιμὴν τὴν γυναῖκα και της προσδίδει χάρι. Η γυναίκες δέν φοροῦν κονιά για νὰ σκανδαλίζον ημᾶς τὸς ἄνδρας, ἄλλα διότι τὸ ἀπαιτῆ η μόδα. Α. Σταυρίδης.

— Προτιμῶ τὸ κονιά, γιατί φανερόναι τὸ σύγχρονο πολιτικὸ και κάνει κομψή τὴν γυναῖκα. Δ. Στόμ. . . ὄης. Έγὼ, απ' ἐνός μὲν εἶδον και οί κοιολογημένη τὴν διαμαρτυρίαν τῶν γυναικῶν, απ' ἐτέρου δὲ δικαιωτὴν τὴν διαταγὴν της άστυνομίας. Μάνος Τσαγκαρόπουλος.

— Ἐπείνη, η όποία θέλει νὰ τὸ φορῆ κοντὸ ὄς τὸ γόνυ δέν θέλει νὰ ἐπιβῆ η θεραπεία του κατάρχοντος τὸν τίπον μας φθοροποιὸ νοσήματος, ἐξ αἰτίας του όποιον αἱ φύσεις και οί χαρακίηρες ἐξερυθλίσθησαν. Στ.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τελειώνεις η δημοσίευσις τῶν διαφόρων γυναικῶν. Στέλλα

ΣΤΗΝ ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

20 Λεπτά η λέξις
— Βασιλεον Ἠράκλειον ὁ λένο, και ξανουμένη πόλις Μακεδονίας ἐσ' εἶσαι
— Η νομόλολις Μεγάροβον ὁ σκεπάζει, που πάντα τιμημένη θὲ νὰ εἶσαι.
— Που ὁ ήλιος κἀθε ὄσον σου στένει, τὰς χροῦσις ἀκίνηται νὰ σ' ἀποχαιρετήση.
— Όπου τὴν αὐτὴ πάλι θὰ σὲ καλημερήση και γελαστὴ χαρομένη θὰ σ' εἶση.
— Καὶ τὸ χέρι σου κἀποιν θὰ δεχθῆ, και αἰωνίως εὐτυχισμένη θὰ εἶσαι.
Κων. Μωραϊτης, Έδεσσα

όμως ο 'Αχμέτ διέφυγε χάρις στο μαγικό σχοινί.

Μετά τὴν ἀναχώρησίν του 'Αχμέτ εἰς τὸ παλάτι του Χαλίφη ἀποκατέστη ήσυχία. Η πριγκίπισσα Ζομπέιντα εσηκώθη κάπως κουρασμένη και ἀποχουνομένη από τὴν διαρκή σκέψη τῶν γεγονότων, που ἐμελλον νὰ λάβουν χώραν τὴν ἡμέραν αὐτήν. Η Βάγκα της ἀπέκρυψε τὰ γεγονότα της νυκτὸς και η Ζομπέιντα ἐξήτησε τὴν σκλάβά της Ἀρμένια, η όποία ήξερε νὰ διαβάξη τὸ μέλλον. Η Ἀρμένια, άφου συμβουλεύθη τὴν μαγική ἄμμο της, της εἶπε.

— "Ω! Πριγκίπισσα! Ο 'Αλλάχ εἰσήκουσε τὴν δέησίν σας και σὲς στέλνει προμήνυμα. Ο πρώτος που θὰ ἐγγίξη τὴν τριανταφυλλιά, που είναι κάτω απ' τὸ μπαλκόνι θὰ γίνη σύζυγός σας.

Και η Ζομπέιντα, αγωνιώσα έσκυψε στο μπαλκόνι της και περιέμενε τὴν πραγματοποίηση του προανατεμύμετος.

Έκ παραλλήλου ο 'Αχμέτ, μόλις ἐξημέρωσε, κρατώντας ἀκόμη τὸ πασουμάκι της Ζομπέιντας, έσπευσε στο παλάτι. Από πίσω του ήρχετο ο Πρίγκηψ του Κακού, ἀνήσυχος διὰ τὸ ἀπόροπτο πάθημα του συντρόφου του. Ο 'Αχμέτ ἀνερχήθη σ' ένα δένδρον, τὸ όποιον διακλαδώνετο κάτω απ' τὴν ταράτσα, με τὸ σκοπὸ νὰ κλέψη τὴν στολή και τὰ σήματα ἐνός από τούς προσκεκλημένους, νὰ εἰσχωρήση τὸ παλάτι ὡς πρίγκηψ και νὰ ἀπαγάγη τὴν Ζομπέιντα.

Στὸ παλάτι εἶχε ἄρσιση πιά η παρέλασις τῶν πριγκίπων. Πρώτος εἰσήλθεν ο πρίγκηψ της Περασίας που τὰ παλῆτια του ήταν στολισμένα μ' ἑκατὸ χιλιάδες ρομπινία.

Δεύτερος εἰσήλθεν ο Σάμ-Σαγκ πρίγκηψ τῶν Μογγόλων και Βασιλεὺς του Χδ-Σῶ. Η θέα του ἐπάγωσε τὸ αίμα της Ζομπέιντα, που παρηκολούθει από τὸν έξώστην της μαζί με τὴν Βάγκα τὴν παρελασιν τῶν μνηστέρων.

— "Ω! Ἀλλάχ, ἐπιθόρησε, κἀνε ὄστε νὰ μὴ ἐγγίση τὴν τριανταφυλλιά μου! Εὐτόλως ὁ πρίγκηψ τῶν Μογγόλων, όπως πριν και ὁ πρίγκηψ της Περασίας, δέν ἐληθίωσε τὴν τριανταφυλλιά. Η Ζομπέιντα ἐγύμισε πρὸς τὴν σκλάβά της θέλοντας νὰ ἐκδηλώση τὴν χαρὰ της. Η Βάγκα όμως εἶχε ξεφανισθῆ. Τὴν στιγμή ἐκείνη ο κήρυξ ἀνήγγειλε τὴν εἰσδοον του τρίτου πρίγκηπου.

— Ἀχμέτ, ὁ πρίγκηψ τῶν ἐπτὰ γήσεων, τῶν ἐπτὰ θαλασσῶν και τῶν ἐπτὰ παλατιῶν.

Και ο 'Αχμέτ, ο Κλέπτης της Βαγδάτης, εἰσήλθε μεγαλοπερῶς και ἱππεύον ένα θαυμασίο ἄλογο. Η πριγκίπισσα Ζομπέιντα συνεχινήθη μπροστά στήν ὄμορφιά του.

— Αὐτὸς θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένη, ψιθύρισε. Ἀς βοηθήση ο 'Αλλάχ νὰ ἐγγίση τὴν τριανταφυλλιά του!

Τὴν στιγμή ἐκείνη η σκλάβά Βάγκα έσπευσε άσθμαίνουσα πρὸς τὸν πρίγκηπα τῶν Μογγόλων. Γιατί η Βάγκα ήταν κι' αὐτὴ απ' τὴ Μογγολία.

— "Ω! πρίγκηψ, του λέγει, ὑπάρχει ένα προμήνυμα ότι όποιος κόμη πρώτος τριαντάφυλλο από τὴν τριανταφυλλιά της κυρᾶς μου θὰ γίνη ὁ σύζυγός της. Λοιπόν σπεῖσε, ἂν αὐτός είναι ὁ πόθος σου.

Ο πρίγκηψ τῶν Μογγόλων ἄπλωσε, ὑπὸ τὰ ἀγωνιώνα βλέματα της Ζομπέιντας, τὰ χέρια του πρὸς τὴν τριανταφυλλιά, ἠναγκασθῆ όμως νὰ τὰ τραβήξη γρήγορα. Κάποια σφήκα, τρομαγμένη, κι' αὐτὴ από τὴν ἐξαφικὴ ἐνόχλησι ἐπέταξε και κρῖφθηκε στήν κοιλιά του ἄλόγου του 'Αχμέτ, τὸ όποιον από τὸν πόνον ἀγῆγησε και ἐπέταξε τὸν καβαλλάρη του. Και ἔτσι ο 'Αχμέτ εἰσέθη ἐκπλωμένος χωρίς νὰ τὸ θέλη, κάτω απ' τὴν τριανταφυλλιά. Και επειδὴ δέν ήτο ἄνθρωπος χάνων εὐκολα τὴν ψυχραιμία του, ἄπλωσε τὸ χέρι του και έσκυψε τὸ ὠραίοτερο τριαντάφυλλο, που βῆκε μπροστά του. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΤΕΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μ' ἐρωτῆς ἂν σὲ ἀγαπῶ;.. ἰδέ!.. γονατίζω ἐμπρὸς σου, όπως δέν ἐγονάτισα ἐμπρὸς εἰς τὸν Αὐθέντην... Γλυκὲ μου ἄγγελε!.. αἰσθάνομαι ότι μαζί σου θὰ ἠμπορούσα νὰ ζήσω εἰς μίαν ἄκρην του κόσμου ἐλευθέρη και νὰ εἶμαι περισσότερο εὐτυχισμένη, παρ' ὄσον μέσα εἰς αὐτὴν τὴν τιμητικὴν φυλακὴν!.. Τιγρᾶν μου, ἀγάπη μου!.. ἔχεις τὸ θάρρος νὰ φύγης μαζί μου απ' ἔδω;
— Νὰ φύγωμεν απ' ἔδω; ἠρώτησε.
— Ναι, ναί! νὰ φύγωμεν απ' ἔδω.
— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.
— Ε, ὡ ἔγω τὸ μέσον. Τί σὲ μ'αἶε, ἀγάπη μου; Μὲ ἀγαπῆς; Αὐτὸ θέλω μόνον.

Ο νεανίας ἠθάθη δάκρυα εἰς τούς ὀφθαλμούς του ἐκ της εἰλικρινείας ἐκείνης της ἀνοχῆς γυναικός.
— ἔσκυψε, τὴν ἀνήγειρε ταχέως και τὴν ἐσφιξεν εἰς τὴν ἀγκλίην του.
— Χαϊδὶν μου, εἶσαι ἡ πρώτη γυναῖκα που ἠγάπησα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

— Δὲν ἀγαπῆς τὴν Ἀίσ; — "Ὀχι! ἀνέκραξεν ἐνθόως.
— "Ὀρκίσου εἰς τὸν Θεόν σου.
— "Ὀρκίζομαι ότι σὲ ἀγαπῶ.
— Καλά, σὲ πιστεύω τώρα, λοιπόν. ἔλα νὰ ἰδῆς.
Καὶ σύρουσε τὸν ἐραστήν της ἐκ της χειρὸς, εἰσήλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν λουτήρα.

Η ἱστορία μιάς παλαιᾶς Σουλτάνας

Η Χαϊδὶν, εἰσελθούσα εἰς τὸν λουτήρα ἐκλεισεν ὀπισθεν τὴν θύραν και έσυρε τὸν Τιγρᾶν πρὸς μίαν γωνίαν του θαλαμίσκου.
— Ἐκεῖ ἐστάθη, η φράσθη πρὸς στυμὴν και κατόπιν έστεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μαρμαρίνον τοίχον.
— Βλέπεις αὐτὸ τὸ μέρος του τοίχου; ἠρώτησε. π, ὄσως καλά διὰ νὰ τὸ ἐνθυμηθῆς.

— Τί εἶναι ἔδω; ἠρώτησεν αὐτὸς ἐκπληκτος.
— Τώρα θὰ ἰδῆς. πρόσεξε καλά.
Και η Χαϊδὶν, άφου ἠηρασθῆ ἐκ νέου, ὤθησε τὸν δάκτυλον ἐπὶ ἐνός σημείου ἀδιορότου ἐπὶ του μαρμάρου.

Ο νεανίας ὑπεχώρησος κατὰκρητος πρὸ του θεάματος, ὄπερ ἐπαρουσιάσθη ἐνάποιν του.
Η μαρμαρίνη πλοῆ εἰς τὴν ἀπλουστάτην ἐκείνην ὄθησεν τὸν τρυφεροὸ δακτύλου της γεναῶς γυναικός, ὑπεχώρησε πρὸς τὰ ἐντός και ἐν σκοτεινῶν χάσμα ἐπαρουσιάσθη ἄνε' αὐτῆς ἐπὶ του τοίχου.

— Κρύπτη! ἔκρυψε ο Ἀρμένιος.
Η Χαϊδὶν ἐγέλασε.
— "Ὀχι, δέν είναι κρύπτη, ἀπήνησεν, είναι ὀλόκληρος δρόμος, ὁ όποιος ὀδηγεῖ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

— Ὅσέ μου! ἔκρυψε ἐντός ἐκπλητόμενος ἐπὶ μάλλον' οὐ τὸ κατεσκεύασες αὐτό;
— Ἐγὼ; ἠ δυστυχῆς! δέν εἶχα ἀκόμη τόσο θάρρος! συλλογίζομαι μόνον ότι τὸ γνωρίζω και τρέμω μήπως μαντεύσουν και αὐτὴν τὴν σκέψην μου.

Αὐτὸ ἔχει ὀλόκληρον ἱστορίαν, τὴν όποιαν θὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ πῆσαν ὡς χρησιμοποιήσῃ διὰ τὴν εὐτυχίαν μας, ἐάν με ἀγαπῆς, Τιγρᾶν μου.

— Ἄν σὲ ἀγαπῶ! ἔκαμην οὔτος ἐνθουσιασθῶς.
— Ἐννεεις λοιπόν τί μυστικὸν τρομερὸν σοῦ προδίδω;
— Ναι, τὸ ἐνόησα.
— Γλυκαῖά μου Χαϊδὶν! ἀνέκραξεν οὖτος, ἀποθέτων περτωθῶδες φίλημα εἰς τὰς παρειὰς της Ὁθωμανίδος.

— Περιέμενε τώρα νὰ κλείσω και νὰ μάθης τί συμβαίνει και πὸς ἔμαθα τὸ σωτήριον αὐτὸ μυστικόν.
Και σύρασα τὴν μαρμαρίνην θύραν ταχέως, ἀφήνησ αὐτὴν νὰ κλεισθῆ ἐκ νέου, χωρίς ν' ἀφήση οὐδὲν ἴχνος μετακινήσεώς της.

— Ἀκολουθῆ με εἰς τὸν θαλάμον μου, εἶπε, και θὰ μάθης τὰ πάντα.
Και ἐξελθούσα ἐκ του μυστηριώδους λουτήρος, ἐπάγη'θησεν εἰς τὸν θαλάμον της, ἠνοιξε τὴν θύραν και ἐρίφθη ἐπὶ ἀνακλίνουρου.

— Καθῆσε ἔδω κάτω, προσέθησε, και προσποίησε. οἱ μοῦ τρίβεις τὰ χέρια.
Ο Τιγρᾶν ἐγονυπετή'εν ἐγγὺς του ὑποποδίου και ἔλαβε τὴν χεῖρα της Σουλτάνας μεταξύ τῶν ἰδικῶν του.

— Λέγε, εἶπε κατωφίλων τὴν χεῖρά της, εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀκούσω και νὰ κἀνω ὅτι θέλεις.
Η Χαϊδὶν ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν της πρὸς αὐτὸν και ἠρξαστο διὰ μόλις ἀκουομένης φωνῆς:

— Εἰς τὸ παλάτι αὐτό, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, πριν βασιλεύση ο Αὐθέντης, ἐβασίλευε ο Σουλτάνος Ἀζίζ, ὁ όποιος πρώτος κατεσκεύασε τὸ περιετῆρον αὐτὸ διὰ τὸ χαρμὸν του.
Τὸ περιετῆρον τὸ ἐκοίμησε διὰ νὰ τὸ χαρίση ὀλόκληρον εἰς τὴν εὐνοουμένην του Σουλτάναν Τζεμιλέ, μίαν ὄριαν Γεωργιανᾶν, τὴν όποιαν ο Ἀζίζ ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὄστε αἱ λοιπαὶ γυναίκες του εἶχον σχεδὸν γηράσει, χωρίς νὰ τὸν ἰδοῦν περισσότερο από μίαν ἢ δύο φορές τὸν χρόνον καθε μιά.

Ὅτε λοιπόν η Μεγαλειότης του ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ κτίση, προσεκάλεσε τὸν ἰδιαιτέρου ἀρχιτέκτονά του Μπεσίμ Μπέη, τὸν όποιον ἔστειλεν εἰς τὴν Σουλτάναν νὰ λάβη τὴν γνώμη της διὰ τὸ σχέδιον.
Ο Μπεσίμ Μπεης ήτο τράκοντα ἐτῶν περίπου, νέος και ὄραιότατος, μόλις δὲ εἶχε ἐπωλέθει ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὄπου τὸν εἶχε στείλει ο Σουλτάνος νὰ σπουδάση τὴν ἀρχιτεκτονικήν, εἶχε δὲ ἀποκηρῖσε ὄλους τούς εἰσεῖτες τρόπους τῶν εθναίων, τούς όποιους μεταχειρίζονται αὐτοὶ διὰ νὰ ἐξελλιδύσων τὰς γυναίκας.

Ἐπαρουσιάσθη λοιπόν διὰ πρῶτην φοράν ο Μπεσίμ εἰς τὴν Τζεμιλέ και ἐξήτησε τὰς διαταγὰς της διὰ τὸ σχέδιον του περιετῆρου. (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένφ' ούτως ήγνια εἰς τὰς φυλακὰς Κόκλα ὁ ὑποδηματοποιός, η Μαρκόρα ὑπερέτει εἰς τὴν οικογενειαν του Ἀριστοτέλη.
Η οικογένεια του νέου ἑκατοίκει εἰς τὸ Κολωνάκι, εἰς μίαν από τῶς ὑψηλότερον κειμένας ἐπὶ τῶν πλευρῶν του Λυκαβητοῦ οἰκίας, μεμονωμένη ἐπὶ του ἀνωμάλου και ἀδένδρου πρανοῦς.

Η οἰκία ήτο κοινουργῆς και ἀρκετὰ κομψή, με ἀνθῶνα εἰς τὴν αὐλήν, με φρέαζ και κληματαριᾶν, η όποία κατὰ τὸ θέρος, μετ' ἄλλων ἀ' αροηχητικῶν φυτῶν, ἀπέτειλε εὐήρεστον πρασινάδαν και σκιάν.

Η οικογένεια ἀπετελείτο από ἔξι άτομα: του πατρὸς κυρίου Μενελάου Βουνέκα, της μητρὸς κυρίας Ἐρασμίας, της δεκαεπταεῶς δεσποσύνης, ὡς ἔλεγον τότε, Ἐλένης, του Ἀριστοτέλη και δύο μικροτέρων τέκνων, της Μέλτας, δωδεκαετῆδος περίπου και του Νίκου, ὄκταετῆος ζωηροτάτου και ἀτασθάλου παιδός.

Ο κ. Μενέλαος Βουνέκας, πενηντοντούσης περίπου, ήτο ὑψηλόσωμος μάλλον ἀνήρ, εὐτραφῆς, με ὑπερᾶνθον γενειάδα πατριαρχικήν, της όποίας οὐδέμια τρίχα εἶχε λευκανθῆ, ἴσως διότι οὐδέποτε τὴν ἔκλυσε, με μύστακας μεγάλους κρεμαμένους ἐκατέρωθεν, ὡς αἱ ἄλλοι σουαὶ τὰς όποιας μεταχειρίζοντο ἄλλοτε οί Τοῦρκοι πρὸς ἐνδειξιν τῶν βαθμῶν, με ὀφθαλμούς βουδῖες, σκεπασμένους ὑπὸ βαρέον βλεφαρώων πτυχωμένων, ὀφθαλμούς οί όποιοι εἶχον ἐνίοτε λαμψαίς ποτηρίας ζῦφου, με χεῖρας βαρείας ὡς αἱ κορύναι του Ἡρακλέους, με ἱματισμὸν παλαιωμένον και τριμμένον.

Ο κ. Βουνέκας συνήνου πολλὰς ἰδιότητας φιλοσόφου με ἰδιώματα κοινού ἀνθρώπου.
Τὰ πάντα του ἐνέπνεον ἀδιαφορίαν κατὰ τὸ μάλλον ἢ ήττον τελείαν, ἐκτός τῶν χρημάτων. Διὰ τοῦτο δὲ, σπουδάζας φιλολογίαν, κατ' εἰσηγήσει του πατρὸς του, μετενοεῖ κατόπιν, όταν διορίσθη καθηγητῆς γυμνασίου, διότι δέν εἶχεν ἐκλέξει ἄλλο ἐτάγγελμα μάλλον προσοδοφόρον.

Καὶ ἐφρόντισε νὰ ἐκμεταλλεθῆ τὰς γνώσεις και τὸ ἐπάγγελμά του ὄσον ήτο δυνατόν.
Ἐν πρώτοις ἐπέδότη εἰς ἀρχαιολογικάς μελέτας, ἐπιδιώκων θέσειν καθηγητῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἐπειτα δὲ ἐσκέπηθη ότι πρακτικότερον και ἐπικερδέστερον θὰ ήτο, ἂν δέν ἠρκαίτο μόνον εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαιοτήτων, ἄλλα και εἰς τὴν ἐξαγωγήν αὐτῶν, ἵνα διαδίδεται εὐρύτερον ἀνά τὸν έξω κόσμον ἡ δόξα της ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Τί θὰ ἐκέρδιζεν ὁ πολιτικὸς, ἂν ἔμενον τὰ ἀρχαία κειμήλια εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα; Δέν ήτο προτιμότερον και διὰ τὴν Ἑλλάδα και διὰ τὴν τέχνην νὰ συγκεντρωθῶσιν αἱ ἀρχαιοτήτες εἰς τὰ εὐρωπαϊκά μουσεῖα, ὄπου θὰ εὐρισκον και πολλοὺς και πεφοτισμένους ἀρχαιολόγους και ἀρχαιοφίλους διὰ νὰ τὰς μελετήσωσι και διασαφήσωσι τὰ κατ' αὐτάς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψην.

Ο κ. Βουνέκας ἐθεώρει τὴν ἀρχαιοκαπηλείαν ἔργον σχεδὸν πατριωτικόν, μαρζους δὲ αὐτόχρονη ἐκείνουσ ὕτινες ἐκόπτοντο και ἐκαρπάζον διὰ τὰς ἀπεμπολο μένος ἀρχαιοτήτες.

Καλὰ καλά δέν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἐν τῇ ἄκρῃ πρακτικότητι αὐτοῦ εἰς τί ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσι τὰ συντορίματα ἐκείνα της ἀρχαιότητος, ὄσε ἀντελαμβάνετο τὰς λεγομένας καλλονὰς του Παρθενώους και τῶν ἄλλων ἀρχαίων μνημείων.

Ἄλλ' ήτο ἀρκετὰ συνετός, ὄστε ν' ἀποφεύγη νὰ ἐκφράση τὰς γνώμας τούτας.
Τουλάχιστον ἐπανελάμβανε μετ' ὄλου του ἐνθουσιασμοῦ, ὄδινος ήτο δεκτικός, τὰς ἐπαινετικὰς φράσεις τῶν ἀρχαιολογικῶν πραγματεϊῶν ἢ δὲ ἱσχυρὰ μνήμη του τὸν ἐβόηθει, ὄστε ν' ἂν φέρη, ὡς ἰδίας γνώμας, χωρία συγγραφέων, τὰ όποια κατὰ βάθος δέν ἐνόησε.

Ἄλλ' εἰς τὸ ζήτημα της ἀρχαιοκαπηλείας δέν ήτο τόσο ἐπιφυλακτικός.
Λόγου γινόμενου περὶ του ἐμπορίου τούτου, ὁ κ. Βουνέκας ὑπεστήριξεν ότι πολυούτες τὰς ἀρχαιο

ΤΑ ΚΑΛΥΠΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ ΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

GUY DE MAUPASSANT

Ευρισκόμεν ἐν τῇ Ἁγίᾳ τῆς Κορσικής, κομπολιν κειμένην πλησίον ἐνὸς κολπίου ὡς ἀνακριντής. Ἐφθονοὶ ὑποθέσεις ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ ὄλαι ὁμοιοῦσαι πρὸς ἄλληλας. Ἐἴναι ἐκδηρήσεις. Ἐκὶ κάτω ἐφθασε μίαν ἡμέραν εἰς Ἁγγλόν, ἐνοικίσας δ' ἀρκετὰ εἰς μίαν πλησίον τὸν ὄλου ἑπαυλιν, ἵνα κατοικήσῃ μετὰ τοῦ Γάλλου ὑπηρετοῦ, τὸν ὅπου παρελόβε διερχόμενος ἐκ Μασσαλίας.

Ἐνὸς ὀλίγου ὄλου δὲν ὤμιλον παρὰ περὶ αὐτοῦ τοῦ παραδοξοῦ προσώπου, τὸ ὅπου δὲν ἐξήχθητο ἐκ τῆς ἐπαυλῆος τοῦ εἰμῆ δια νὰ κενηθῆσῃ ἢ νὰ φραγῆσθῃ. Εἰς κἀνήτα δὲν ὤμιλε, πάντοτε ἔμενε ἐπὶ τῆς πλοῦς καὶ μίαν ἢ δύο ὥρας κἀθε πρωτὶ ἔκαμνε σκοποβλήν.

Ἐνοικίσας οἱ ἐντόπιοι δὲν περιωρίσθησαν εἰς ὑπονοίας. Μῦθοι ἐσηματίσθησαν ὑπ' αὐτῶν διὰ τὸν Ἁγγλόν. Ἄλλοι ἔλεγον οἱ ἦτο ἐξέχουσα πολιτικὴ φυσιογνωμία, φηγοῦσα ἐπ' τῆς πατρίδος τοῦ διὰ πολιτικῶν λόγων. Ἄλλοι ἐβερβαίωνον, παραγεμίζοντες τὰς ἀφηγήσεις των μὲ φροβερὰς λεπτομερείας, οἱ εἶχε ριαφιζοῦν τρομερὸν ἐγκλημα καὶ δὲ αὐτὸ ἐκρύπτετο.

Τὸ ἐπάγγελμά μου με ἔκαμ νὰ θελήσω νὰ μάθω λεπτομερείας περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τὸ ὅπου οἱ κάτοικοι τῆς Ἁγίας εἶχαν περιβαλλεῖ με μυθιστορικῆν χροιάν· ὄλαι ὅμως αἱ προσπάθειαι μου ἀπέβησαν ἀκαρποὶ ἐμαθὸν μόνον ὅτι ἐκαλεῖτο οἱε Τζῶν Ρόβελ.

Μὴ δύναμαι νὰ πράξω τίποτε ἄλλο, ἤρκεσθην νὰ τὸν ἐπιτηρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ ὅμως δὲν ἔδρων τίποτε τὸ ὑποπτόν. Αἱ διαδόσεις ἐξηκολούθουν ἔπερε νὰ δοθῆ ἐν πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἕνεκα τοῦτου ἡχισια τακτικῶς νὰ κηρυθῶ ἔξωθεν τῆς κατοικίας τοῦ ξένου.

Ἐτέλος μου παρουσιάσθη ἡ ἀναμονὴν περιστασις. Ἐφθόνησα μίαν πένθηκα ἔλπισσεν τοῦ Ἁγγλοῦ ὁ σκύλος μου τὴν ἔφερε ἄλλὰ ἐγὼ ἐπλησίασα τὸν οἶον Τζῶν Ρόβελ, καὶ ἀφου τοῦ ἐξήγησα συγγνώμην, τὸν παρεκάλεσα νὰ δευθῆ θὸ πτηνόν.

Κατὰθόρωσα νὰ τὸν ἐπεξεργασθῶ. Ἦτο ὑψηλόσωμος ἄνθρωπος με περὶ γένειο, εὐρύστερον, εἶδος Ἡρακλέους πρῶτον καὶ εὐγενούς.

Ἄδεν εἶχε τὴν βρεττανικὴν ἡγεμονίαν καὶ με ἡγεμονίαν τῆς ζωῆς διὰ Γαλλικῆς γλώσσης με προφορῶν τῶν πέραν τῆς Μάγδας κατοικούν. Τοιούτοτρόπως ἠνοήξουν σέβαν.

Ἐνα βράδυ, ἐπενοῦσα πρὸ τοῦ κήτου τοῦ ὅπου καθήμενος ἐκάπιζε με προσεκάλεσε νὰ πῶ ἕνα ποτήρι μῦθο. Με ἔδωξεν με τὴν σοβαρὰν ἀγγλικὴν εὐγένειαν. Ἐπῆγεσεν τὴν Κορσικὴν καὶ τὴν Γαλλίαν καὶ ἐν γένει ἐφάνη διαχρονικώτατος.

Ἐμεγάλως προσοφάξεν ἐπέταξε εἰς καταλλήλον στιγμὴν τὴν ἐρῶτην περὶ τῆς ζωῆς τοῦ αὐτῆ τῆσεν οἱ ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ γελῶν προσέθεσε.

Ἐἶχα πολλὰς περιπέτειας, Σίρ.

Ἐοἶαν ἦλθεν ὁ λόγος περὶ κληγίου μὲθ' ἔδωσεν ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ κληγίου ἱεροποιήτου, τίγρεως, ἐλέφαντος καὶ περὶ γορῖλα ἀκόμη.

Ἐοἶα τα ζῶα αὐτὰ εἶναι ἐπιφροβὰ ἢ ἠρώτητα.

Καὶ γελῶν προσέθηκα: Ἐκνηγίθησα ἐπίσης πολλοὺς ἀνθρώπους.

Κατόλιν εἰσήλθον μετὰ παρακλήσιν του εἰς τὸ σπῆτι του ἵνα μου δεῖξῃ τὰ ὄλαι του. Τὸ σαλόνι του ἦτο ἐστρωμένον με ἕνα μαῦρον μεταξέτω μὲ μεγάλα ἴτρινα ἀνήθη.

Ἐἵναι Ἱαπωνικὸν ὑφασμα, μὲ ἐξηγήθη.

Ἐἰς τὸ μέσον ὁμοῦ, τὸν πλατυτεροῦ ὑφασματος ἕνα πῶγμα εἴλκευ τὴν προσοχὴν μου. Ἐπὶ τετραγώνου ἐρυθροῦ ὑφασματος ἦτο κατὶ προσοχόμενον. Ἐπλησίασα ἦτο ἕνα χερὶ ἀνθρώπινον; Ὅχι ἦτο χερὶ σκελετοῦ μὲ κίτρινα νύχια, γυμνοῦς μὲν ὡς καὶ ἴχνη ἀμαρτῆς ἐκ τῶν νεοκοπενταν σαρκῶν ὡς διὰ κηλητῆσας πελέκους ἀνοθεν τοῦ ἀντιβραχίου. Περιεῖ τῆς καλαμῆς πημεγιστῆ οἰδηρὰ ἄνισος δημητὴν ὑφικτὰ τὸ προσήλου εἰς ἕνα κρῖον ἱκανὸν νὰ κρατήσῃ ἐλέφαντια.

Ἐἵ εἶναι αὐτὸ ἠρώτητα.

Ἐἵναι, ἦτο μάλλον, ὁ χειρότερος ἐχθρὸς μου. Ἦροχοτο ἐξ Ἀμερικῆς ἐκπῆθη εἰς μου, ἐξῆορῆ διὰ κοπιερέας πέτρας καὶ ἐξηγῶνθῃ ἐλὶ 8 ἡμέρας εἰς τὸν ἡλίον.

Ἐἡγίωσα τὸ χερὶ ἐκεῖνο ἦτο χερὶ κολοσσῶ με μεγάλα δάκτυλα καὶ ἡρακλείους μύνας ὅπως δὲ ἦτο κομμένο σὲ ἕκαμνε νὰ ἀναλογίζεσαι ἐκδιηκτικῶν τινα.

Ἐἴ ἦτο δυνατὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶπον.

Ἐἴ γιὰς ἄλλ' ἐγὼ ἦην δυνατότερός του ἔβαλα τὴν ἀλυσίδα αὐτὴν νὰ το κρατῆ.

ἘΜὰ τώρα καὶ τὸ χερὶ δὲν θὰ φύγη καὶ ἡ ἀλυσίδα εἶναι ἀνομφελῆς.

Ἐἴθελε πάντοτε νὰ φύγῃ, ἡ ἀλυσίδα εἶναι ἀναγκαῖα.

Ἐἔταζον τὸ πρόσωπόν του διελογίζομαι: Ἐἵναι ἡρακλῆος; Ὁμίλησα περὶ ἄλλων πραγμάτων παρετήρησα τὰ ὄπλα τρία περιστροφὰ ἦσαν γεμάτα εὐροκόμια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲ ἐφορῆτο αἰφνυδῶν ἐπίθεσιν. Πολλάκις ἐπανῆλθον εἰς τὸ σπῆτι του.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΔΑ

Ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία μιᾶς πεντάμορφης, ἀλλὰ δυστυχῶς Ἑβραίουπόδας, τὴν ὅπου ἀνὰ ἡμέρας ἐπὶ μέλλων Βασιλεῖς. Ὑπὸ ΕΞΠΕΡΟΥ

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Προφανῶς τὸ βλέμμα τῆς μικρῆς ἐκείνης καὶ ἀθῶας κόρης ἦτο μὴ ἐρώτησις ἀπλουστάτη, ἐρώτησις παιδική, τῆς ὁποίας τὴν σημασίαν κανεῖς δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ ἐνοήσῃ. Ἀλλὰ πολλὰς φορὰς παρεξηγούμεν τὰς σιωπηλὰς ἐρωτήσεις τῶν βλεμμάτων, ποῦ τὰς ἀντιλαμβάνομεθα σύμφωνα με τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς μας.

Ἐτοὶ καὶ τὸ πρωτὶ ἐκεῖνο ἡ ἀειθαλῆς ψυχὴ τοῦ Ἀντρέσκου εἶχε, πολλὴ περὶ τῆς σιωπηλῆς ἐρωτήσεως τῆς Μάγδας, μορφῶσει τὴν ἀπάντησίν τῆς.

Τὸ χερὶ του ἔσυρεν ἐλαφρὰ τὴν Μάγδα περὶ τὸ σῶμα του. Σὲ μὴ στιγμῇ ἡ μικρὰ εὐρέθη σφιγμένη μετὰ τῶν δύο εὐτραφῶν ποδῶν του.

Ἡ Μάγδα ἐξηκολούθει νὰ σιωπῇ. Τὰ μάτια τῆς μόνον ἐξακολούθουν νὰ προσηλόνται περὶ τὰ μάτια τοῦ Ἀντρέσκου.

ἘἈντρέσκου ῥοφῶσε τὴν σοκολάταν του χωρὶς νὰ μετακινήθῃ. Θὰ ἔλεγε κανεῖς πὸς ἐροβεῖτο καὶ ν' ἀπομακρῆν τὴν Μάγδα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ περὶ τὸ σῶμα του.

Μία εὐκαιρία τοῦ ἀπέμεινε πλέον, τῆς ὁποίας ἔσπευσε νὰ ἐπιωφεληθῆ. Ἐρῥῶφθησε γρήγορα τὴν σοκολάταν του καὶ ἔδωκε τὸ ἀδειο ποτήρι στὴ Μάγδα.

ἘΠᾶρε το, Μάγδα, εἶπε, καὶ πήγαυε στὴ βρύση νὰ τὸ πλύνῃ. Ἡ Μάγδα ἐπῆρε τὸ ποτήρι καὶ ἔτρῆξεν ἔξω.

ἘΤὶ παράξενα μάτια ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἀντρέσκου.

Σὲ λίγο ἡ Μάγδα ἐγύρισεν. ἘΠᾶρνε καλὰ; ἠρώτησεν ὁ Ἀντρέσκου.

ἘΜάλιστα, ἀφῆτη, ἀπήτησεν ἐκείνη.

Καὶ τὸ στόμα τῆς ὡραίας Ἑβραίουπόδας διεστῆλε εἰς πλήρες μείδιμα, τὸ ὅπου ἀπεκάλυπεν εἰς τὰ μάτια τοῦ γρηναῖο βουλευτοῦ μὴ σερὰ ἀπὸ θανάστια, μαργαριταρένια δόντια.

ἘἌνοιξε τῆς χούφτες σου, Μάγδα.

Ἡ Μάγδα ὑπήκουσε.

ἘΠᾶρε αὐτὰ, προσέθηκν ὁ Ἀντρέσκου, νὰ τὰ δώσῃς τοῦ πατέρα σου νὰ σοῦ πᾶρη παπούτσια, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω ἐξυπόλυντ.

Ἡ Μάγδα ἐφῶριξε στὰ χερὶα τῆς τὰ νομίσματα καὶ, χωρὶς νὰ προφθάσῃ ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἐστράφη καὶ ἔφυγε γρήγορα.

ἘἈντρέσκου παρέμεινε μερικὰς στιγμὰς ἀκίνητος καὶ σκεπτικὸς. Κατόλιν ἐκτύπησε τὸ χερὶ του στὸ τραπέζι καὶ ἐφώνησε:

ἘΚαὶ βέβαια... ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα προσέξει... αὐτὸ θὰ γίνῃ; βρε παιδάκι μου...

Ἡ Μάγδα ἀλλάζει τουαλέτταν καὶ ψυχὴν

ἘἘἰς τὸν ἄντρον τῆν ἄλλην ἡμέραν ἔτρῆξε σὲ κάποιον ἐμπορικὸν κατάστημα γὰ ν' ἀγοράσῃ τῆς Μάγδας καινούριο φουστῆν.

Ἐἔρριξε, εἶπε στὸν ἐμπορὸν, εἶναι ἕνα φτωχὸ κορίτσι ποῦ ἐργετὶ κἀθε πρωτὶ καὶ μοῦ καθαρίζει τὸ σπῆτι καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ βλέπω με κουργέλια. Ἐρῥῶα λοιπὸν νὰ τοῦ πᾶρω ἕνα φορεματάκι.

ἘΣανθὸ εἶναι τὸ κορίτσι ἢ μελαχροινόν;

ἘἮ, μελαχροινόν, πολλὴ μελαχροινόν.

ἘΤότε νὰ πᾶρετε κόκκινον ὑφασμα, εἶπεν ὁ ἐμπορὸς.

ἘΚαλὰ λές. Κόψε μου μερικὰς πῆγες.

(Ἀκολουθεῖ)

ἐκράτουν ἕνα δακτυλὸν τῆς τρομερῆς χειρὸς κεκομμένον διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τὸ μέσον τῆς δευτέρας φαλαγγος.

ἘἌ ἀναμίσθας αἵνες ἔγιναν δὲν ἐφροσε οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Οὐδεμία θύρα οὐτε παράθυρον εἶχαν ἀνοικθῆ. Οἱ κύνας δὲν εἶχαν ἐξυπνήσῃ. ἘἘνημέρησι κατέθεσε τὰ ἔξῃ:

ἘἈπὸ ἐνὸς μηνὸς ὁ κύριός μου ἐφαίνετο ταραγμένος. Εἶχε λάβει πολλὰ πράγματα τα ὅπου ἀμέσως ἔκαμε. Πολλάκις ἐκτύπη διὰ τῆς ράβδου του με μανίαν τὸ κομμένο χερὶ τὸ ὅπου εὐρίσκειτο προσδεδεμένον εἰς τὸν τοίχον μετὰ τῆς ἐσπέρας τοῦ ἐγκληματος.

ἘΚοιμᾶτο ἀργὰ καὶ ἐκλειδώνετο μετὰ προσοχῆς! Πολλάκις τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος τίποτε δὲν ἠκούσθη. Τὸ πρωτὶ ὁ ὑπῆρέτης εἰσελθὼν, εἶδε τὸν Σίρ Τζῶν νεκρόν.

ἘΠᾶν ὁ, ἐγνωρίζε τὸ διηγῆθη εἰς τοὺς ἀξιωματικὸς τῆς δημοσίας ασφαλείας αἵνες ὅμως κατὰρθωσαν μετὰ μὲθ' ἄλλων ἐπισταμενην ἐξέτασεν τῆς νέσου.

ἘἘνα βράδυ τῆς μῆνος μετὰ τὸ ἐγκλημα εἶχε ἐφάλητη. Μοῦ ἐφάνη οἱ ἐρεπετα τὸ κομμένο χερὶ νὰ τρέχῃ σὺν σαλαμάνδρα εἰς τοὺς τοίχους. Τρεῖς φορὰς ἐξυπνήσῃ.

ἘΤὸ πρωτὶ μοῦ ἐφρασαν τὸ κομμένο χερὶ. Εἶχεν εὐρεθεῖ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σίρ Τζῶν.

ἘὉ δεικὸς ἔλειπε.

ἘἸδοῦ, κυρία, ἡ ἱστορία μου δὲν ἐμαθα τίποτε ἐπὶ πλέον.

ἘἌ γυναῖκες ἦσαν ὡραῖα καὶ ἐστρεμον μὴ ἐξ αὐτῶν ἀνέκαθεν: Ἀλλὰ δὲν θὰ κοιμηθῶμεν, ἂν δὲν μᾶς ἐξηγήσῃτε τὸ ἀνεξήγητον κατὰ τὴν γνώμην σας.

ἘἘγὼ, κυρία, θὰ καταστρέψω τὰ τρομερὰ σας ὄνειρα, εἶπεν ὁ δικαστῆς μετῶν. Σκέπτομαι οἱ δὲ κύριος τοῦ χερσίου ὅστις βεβαίως δὲν ἀπέθανε ἠλθε καὶ ἐπιπέε τὸν οἶον Τζῶν μετὰ τὸ ἄλλου χερὶ. Εἶνε ἕνας τρόπος ἐκδικήσεως καὶ αὐτοῦ.

ἘὉχι τοῦτο δὲν ἐγινε εἶτα, ἐπιθύρῃσε μὴ γυνή.

ἘΣὰς εἶπα οἱ ἡ γνώμην μου δὲν θὰ σὰς ἀρῆσῃ, προσέθεσεν ὁ ἀνακριτῆς, ἐξακολούθων νὰ μετῶξ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΦΑΙΡΑ, ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ. Εἰς τὴν σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας 50 λεπτὰ ἢ λέξις δι' ὄλου. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτεραὶ συμφωνία. ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀπ' εὐθείας περὶ τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ λέξις 80 λεπτὰ

Ἄλτ. ἄλτ. Δεσποινίσις ἀριστην οἰκογενεῶν.

Νέος μορφωμένος, ἀρίστης οἰκογενείας, 17 ἐτῶν, κάτοχος ἀρκτεῖς περιουσίας, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με δεσποινίδας ἐπίσης μορφωμένας. Σκοπὸς γάμου. Θὰ προτιμηθῇ ἡ ἔχουσα τὰ καλλίτερα προσόντα. Ἦτοι: 1.) Ἀριστὴς οἰκογενείας, 2.) Μορφωμῆ ἢ κατ' ὄλα, 3.) Προικὰ ἄνω τῶν 500 χιλιάδων, 4.) Ἠλικία 10-17 ἐτῶν. 5.) Καλλονὴ ἐξέλε ἢ Γράμματῃ: Ρολάνδον Κανδιάνον, p. r., Πάτρας.

ἘΦοιτητῆς ζητεῖ ὁμιλίαν μετὰ τριακοσίων δραχμῶν διὰ τρία συνεχῆ ἡμέρα. Γράμματῃ: Τάνην Ἀθανασίου, Ἀρείου Πάγου 8, Ἐνταῦθα.

ἘΣτὸ τρικυμισμένο τῆς ζωῆς μου πέλαγος τοῦ κακοῦ ψάχνει ἡ ἀπελπισμένη μου ματιὰ γὰ νὰ εἶδῃ ἕνα φάρο. Πιὸ εὐγενικὰ ψυχὴ θὰ μοῦ φωτίσῃ τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας; Ἐληλογραφία δεκτὴ με δεσποινίδας ἀπὸ 20-25 ἐτῶν, μορφωμένας τελείως. Αἱ νεαρῆ χῆρα τὴν πρῶτην θέσιν. Γράμματῃ: Δῶρ Φλέσην, θυρὶς 5, Γραφεῖα Σφαίρας, Ἐνταῦθα.

ἘΝέος 18ετής ἐπιθυμῇ ἀλληλογραφίαν μόνον με κορίτσια καὶ νέους. Γράμματῃ: Τηλέμ. Οἰκονόμου, Ἀ. ταχ)κὸν Παράρτημα, p. r., Ἀθήνη.

ἘΝέος ἡλικίας 25 ἐτῶν, ἀρκετὰ μορφωμένος, ἐπιχειρηματίας καὶ εἰς ἄκρον εὐκρινῆς, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με δεσποινίδας μορφωμένας. Προτιμῶνται Ἀθηναῖον, Πειραιῶς. Γράμματῃ: Π. Ζήσην διὰ Ι. Κ. Κ., p. r., Ἀγρίνιον.

ἘΖητῶ ἄριστον σχέσιν με δεσποινίδα ἢ καὶ χῆρῶν ἐντέλως ἀνεξάρτητον. Διεύθυνσις μου: Α. Πουλόπουλον, p. r., Ἐξωτερικῶς, Ἐνταῦθα.

ἘΓΑΜΟΙ. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτέλεσαν τοὺς γάμους νῶν ἐν Ἀστικῷ ὁ κ. Σαυῆρος Μαρτίνος μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρτυρούλας Ι. Τζανίου. Εἰς τοὺς ναυνομήτους εὐλομαί βίον ἀνακόσπερον. Β. Ἀυφαντῆς.

ἘΝέα σοβαρὰ ζητεῖ γνωριμίαν δι' ἀλληλογραφίας με πολιτὰς καὶ στρατιωτικὸς μορφωμένους, σοβραῆς ἡλικίας. Α. Κ., θυρὶς 168, Γραφεῖα Σφαίρας.

ἘΝερός φοιτητῆς μορφωμένος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν Ἀγγλιστῆ, Γαλλιστῆ καὶ Ἑλληνιστῆ. Προτιμῶνται Ἀθηναῖον καὶ Ἀγίου. Γράμματῃ: Κ. Οὐράνιον, Poste restante, Ἐνταῦθα.

ἘΝέος 19 ἐτῶν αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν με ἠθικὰ κορίτσια ἴσως εὐρῆ ἐκείνην ποῦ ὄνειροπολεῖ. Σκοπὸς ἔρωτος. Γράμματῃ: Ἡλλαν Ἀναστασιάδην, p. r., Ἀθήνη.

ἘΝέος 22 ἐτῶν αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν με δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Σκοπὸς φιλία καὶ ὁ, τι ἐξακολουθήσει. Γράμματῃ: Ε. Μ., p. r., Πάτρας.

ἘἘγαπημένη μου, ἔχω τὴν μητέρα ἀρρωστη πολὺ καὶ εἶμαι πολὺ στερηχὸς. Καίτοι εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶναι πρέπει πάντοτε ν' ἀνιμῶμεν τὸ μοιραῖον, ἐν τούτοις ἡ ἰδέα αὐτῆ με λυτεῖ πολὺ. Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δύο πρόσωπα ἀγαπῶ περισσότερο: σὲ καὶ αὐτήν, καὶ θὰ λυπηθῶ πολὺ νὰ τὴν χάσω. Ἀλλὰ σὲ γὰ με ἡ διασῆξίς τῆς μέσας σὲ σὲ ἐπιτελεῖ τὸν μόνον σύνδεσμον ὅστις ἐάνοιεν τὴν οἰκογενείαν μας. Σὺ τὴ κάνεις. Ἠλιτῆς οἱ κάποτε θὰ ἐθροισκε εὐκαιρίαν νὰ στείλῃς δύο λέξεις, ἀλλὰ μέχρι σήμερον δὲν ἔλαβα τίποτε. Δὲν πειράζει. Εὐτυχῶς ποῦ μὴ βοήθει κάποτε ἡ νύμφη μου, ἀλλὰ σὲ θὰ με ἐβλεπε νὰ ἐκτελῶ διαρκῶς χρεὴ νοσοκόμου. Βιολέττα

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ. Κ. Μωρ. Δύνασθε νὰ τὸ στείλατε Γολ. Καν. διάνον, ἐξ ἀνάγκης δραχ. 50. Μάτην Διαπούλην. Δημοτικὸν ὄνομα πρὸς 20 λεπτὰ τὴν λέξιν, χωρὶς νὰ προκαπητῆται ἐγκρισις.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Συνέχεια τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς ἄης δεξίδος.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ἘἘλένην Ζ. Σ.: Γάμος μετὰ 17 μῆνας. ἘἘγγαμος βίος πλήρης περιπετειῶν. Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο δὲν ἐνδιαφέρεται τόσον δι' ὑμᾶς. Ἀἄρον Βοσπόρον: Ὁ σύζυγός σας ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Ἡ ἀδελφὴ σας δὲν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ. Τέκνα δὲν θ' ἀποκτήσετε.

Κολυπηρὸν, Κέρκυραν: Ἡ ζωὴ σας πλήρης περιπετειῶν καὶ οικονομικῶν ἀνομιλιῶν. Σεῖς ὅμως εἴσθε ἐκ χαρακτῆρος φαίδρος καὶ ἀντιμετωπίζετε τὴν δυστυχίαν με σιωκὴν ψυχραιμῶν. Εἰς τὸν ἔρωτα οὐδέποτε θὰ ἐπιτύχετε, διότι συμπεριφέρεσθε ἐπιπολαίως πρὸς τὰς γυναῖκας. Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ συνάψετε γάμον, διότι θὰ δυστυχῆσετε. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 34 ἐτη. Ταξείδιον δὲν διαρλέπω.

Λολύτταν: Εἴσθε ἐκ φύσεως δύσπιστος καὶ ἀμφιβάλλων ἀν με πιστεύετε. Ὁπωσδήποτε σὰς ἀπαντῶ: Σὰς ἀρῆσει νὰ ζητε ελευθερία καὶ ἀπληγάμενη παντὸς δεσμοῦ. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπέτειᾳ διατῆ ἐπιμένετε νὰ ὑπανδρευθῆτε ἐν νέου; Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀστασίας. Ὁ, τι ὑπόσχεται σήμερον, τὸ λησμονεῖ αὐριον. Ἐχετε δικαίον νὰ διατάξετε.

Τ. Τ. Πλάτανον, Ἀμφικλειαν: Τὸ μέλλον σας δὲν σὰς ἐπιφρονήσει παρὰ πικρίας καὶ ἀπογοιτεῦσις. Παιδιὸθεν σὰς κατατρέχει μὴ κακὴ μοῖρα. Εἰς τὸ σῆμα ὀλίγον καὶ ἡ οἰκογενεῖα σας. Ἡ θρησκευτικὴ οἰκονομικὴ σας κατάστασις δὲν ὑπάρχει ἐλάτις νὰ βελτιωθῇ εἰς τὸ μέλλον. Τέκνα δὲν ἀποκτήσετε.

Καίσαρα

Ο Χατζηαβάνης συναντά τον Καραγκιοζή να χαζεύει μπροστά σε μια βιτρίνα χρυσοχοείου, εις την οδόν Έρμου.

Χατζηαβάνης.— Βρέ Καραγκιοζή μου, είσαι ζωντανός, βρέ ματάκια μου;

Καραγκιοζής.— Βρέ Χατζηαβάνη, ακόμα δέ σ' έβαλαν φυλακή;

Χατζηαβάνης.— Γιατί να με βάλουνε φυλακή;

Καραγκιοζής.— Πώς διάολο ξής; Δεν έκλεψες ακόμα τίποτα;

Χατζηαβάνης.— Πραγματικώς, Καραγκιοζή μου, δέν ξέρω πειά πώς να ζήσω. Από την ημέρα που φύγαμε άναυλα άπ' τη Βερούτη, χαίρι και προκοπή δέν είδα.

Καραγκιοζής.— Άμ' έγώ; Νάξερεις τη δυστυχία μου. Φαντάσου έγώ, ό Καραγκιοζής, να γυρίζω στα μαγέρικα και να ζητάω άποφάγια για το σκύλλο μου κι άντι ναν τα ρίχνω στο σκύλλο μου, να τα τρώω έγώ.

Χατζηαβάνης.— Δεν είναι προκοπή, Καραγκιοζή μου. Πρέπει να σκεφτούμε καμμιά δουλειά.

Καραγκιοζής.— Βλέπω, Χατζηαβάνη, άντέχεις ακόμα στο ξύλο.

Χατζηαβάνης.— Το δικό σου μυαλό, Καραγκιοζή μου, κόβει. Σκέψου λοιπόν τίποτα να βγάλουμε κανένα κομμάτι ψωμί.

Καραγκιοζής.— Έχω στο νοῦ μου μια πολύ μεγάλη δουλειά, Χατζηαβάνη, αλλά δέν ξέρω άν έχουν θέσι στο Πολιτικό νοσοκομείο.

Χατζηαβάνης.— Τι δουλειά είν' αυτή, Καραγκιοζή μου;

Καραγκιοζής.— Να βγάλουμε εφημερίδα.

Χατζηαβάνης.— Άστεινέσαι, βέβαια, Καραγκιοζή μου.

Καραγκιοζής.— Γιατί;

Χατζηαβάνης.— Γιατί ποιός θα διαβάξη τη δική μας εφημερίδα;

Καραγκιοζής.— Τι λές, άδερφέ; Θαρρείς πώς ούλες ή εφημερίδες που βγαίνουν σήμερα διαβάζονται; Έδω είναι γεμάτη ή άγορά από πλεμόνια και μπρόκολα.

Χατζηαβάνης.— Δηλαδή;

Καραγκιοζής.— Δηλαδή αυτά τα πράγματα χρειάζονται τόσο χαρτί για τυλίγμα. Δεν είδες τί δουλειά που έκανε ή «Σφήγκα»; Δεν είδες τί διάδοσι ειχε; Σίκα άγόραζες στη «Σφήγκα» στα τυλίγανε, πατσές άγόραζες σε σακκούλια από τη «Σφήγκα» στις βάζανε, κέρδιζες στο σκαμπίλι κ' εζήταγες ένα λουκούμι στο χαρτί, στη «Σφήγκα» στο τυλίγανε. Δεν έπρόφτανε να τυπωθί και τη ρίχνανε άμέσως στο καροτσάκι και μια και δυό για το μανάβη. Να δοξάζουμε το Θεό, Χατζηαβάνη μου, που υπάρχουνε πολλοί μανάβηδες...

Χατζηαβάνης.— Λεφτά όμως που θα βρούμε;

Καραγκιοζής.— Μήπως θα κάνουμε καμμιά δουλειά για να χρειαζόμαστε λεφτά; Έφημερίδα, ρε βλάκα, θα βγάλουμε.

Χατζηαβάνης.— Για να τό λές αυτό με τόση σοβαρότητα, Καραγκιοζή μου, θα πη πώς την ξέρεις αυτή τη δουλειά. Φαίνεται πώς ξέρεις όλα τα καθέκαστα μιας εφημερίδας.

Καραγκιοζής.— Έπρεπε να μ' έβλεπες, Χατζηαβάνη, κάθε πρωί που στεκόμουνα άπ' όξου άπ' το καφενείο κ' έβλεπα τόσο κόσμο να διαβάξη εφημερίδες... Την έχω έτοιμη τη δουλειά, Χατζηαβάνη μου.

Χατζηαβάνης.— Και τί όνομα θα δώσουμε στην εφημερίδα μας;

Καραγκιοζής.— Ό «Μπακαλιάρος».

Χατζηαβάνης.— Δεν κάνει, Καραγκιοζή μου. Αυτό το όνομα είναι πρόστυχο.

Καραγκιοζής.— Καλά λές. Το όνομα είναι πρόστυχο κ' έμεις είμαστε άριστοκράτες. Τότε να τη βγάλουμε «Λουκανικό». Είναι όνομα που γεμίσει το στόμα σου.

Χατζηαβάνης.— Κι' αυτό είναι πρόστυχο.

Καραγκιοζής.— Να την βγάνουμε τότε «Πονόματο», για να μās λυπάται ό κόσμος και να την άγοράξη.

Χατζηαβάνης.— Δεν κάνει, Καραγκιοζή μου, δέν κάνει. Το όνομα της εφημερίδας μας πρέπει ναναι σοβαρό.

Καραγκιοζής.— Καλά λές. Πάμε τότε μια βόλτα στην άγορά και θα πετύχουμε κανένα σοβαρό όνομα. Κάτι θ' άκούσουμε, κάτι θα δούμε.

Χατζηαβάνης.— Καλά αυτά όλα, αλλά τί θα γράφουμε μέσα στην εφημερίδα;

Καραγκιοζής.— Μωρέ, καλά λές. Πρέπει να γράφουμε κι' όλας. Ξέρεις τί να γίνη, Χατζηαβάνη;

Χατζηαβάνης.— Τι;

Καραγκιοζής.— Να περνάμε στην εφημερίδα μας ούλα τα νεκρόσιμα που κολλάνε κάθε μέρα στην οδόν Σταδίου. Να δής πώς θα γεμίξη μια χαρά ή εφημερίδα μας.

Χατζηαβάνης.— Τ' είν' αυτά που λές, μωρέ;

Καραγκιοζής.— Γιατί;

Χατζηαβάνης.— Μα τί δαίμονα... Όλο για τους πεθαμένους θα γράφουμε;

Καραγκιοζής.— Ούλες ή εφημερίδες γράφουνε για τους ζωντανούς, ή δική μας θα γράφη για τους πεθαμένους. Αυτή είναι ή ουσία.

Χατζηαβάνης.— Και πότε θα την βγάλουμε; Πρωί ή βράδυ;

Καραγκιοζής.— Στής δύο τη νύχτα, Χατζηαβάνη μου.

Χατζηαβάνης.— Εκείνη την ώρα θα κοιμάται όλος ό κόσμος, βρέ κουτέ.

Καραγκιοζής.— Αυτό θέλω κ' έγώ. Να κοιμάται. Άμ' τ, θέλεις εσύ; Να τη διαβάξη και να κοιμάται, όπως γίνεται με της άλλες εφημερίδες; Έδω θα βγάνουμε πράμα που θα χαλάξη τον κόσμο. Πάμε τώρα έδω στο Πατατζίδικο ναν τα συζητήσουμε καλλίτερα. Και που να δής, Χατζηαβάνη μου, ένα κύριο άρθρο που έχω έτοιμάσει για το πρώτο φύλλο. Τριάντα πατσάδες έφαγα για ναν τ' άποτελειώσω.

Χατζηαβάνης.— Έτσι ε;

Καραγκιοζής.— Άμ' βέβαια. Τριανταπέντε χρόνια το γράφω τώρα.

Χατζηαβάνης.— Μωρέ, τί λές; Τότε θα είναι πολύ σπουδαίο.

Καραγκιοζής.— Σπουδαίο λέει; Φαντάσου, Χατζηαβάνη μου, ότι το διάβασα κάποτε της γυναίκας μου και λιποθύμισε.

Χατζηαβάνης.— Βρέ, τί μου λές;

Καραγκιοζής.— Να σε νεκροφιλήσω.

Χατζηαβάνης.— Και για ποιό πράγμα μιλάει το άρθρο σου;

Καραγκιοζής.— Για το σαλέπι!

Χατζηαβάνης.— Έλα, Παναγία μου!

Καραγκιοζής.— Μάλιστα, κύριε. Τα γράφω εκεί μέσα καθαρά και ξάστερα. Κύριοι, λέω, άν θέλετε να προοδέψετε πρέπει να πίνετε σαλέπι. Ξέρετε, βρέ κτήνη, γιατί οι άρχαίοι Έλληνες ήταν μεγάλοι άθροῦποι;

Χατζηαβάνης.— Γιατί, Καραγκιοζή μου;

Καραγκιοζής.— Γιατί έπιναν σαλέπι.

Χατζηαβάνης.— Τέλος πάντων, εσύ που μιλάς έτσι θα πη πώς την ξέρεις τη δουλειά. Έμπρός, λοιπόν.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟ «ΚΑΡΒΕΛΙ»

Έπι τέλους, ύστερα από λίγες μέρες, ό Καραγκιοζής εκδίδει την εφημερίδα του το «Καρβέλι». Φωνάζει το Κολητήρι, του δίνει μερικά φύλλα και του λέει να πάη να τα μοιράξη.

Καραγκιοζής.— Κολητήρι, πάρε αυτές της εφημερίδες...

Κολητήρι.— Ζέν έχω πειά κόσιμο, βλεπάτελα. Έφαγα ποζαράκια και μου πέλασε.

Καραγκιοζής.— Στάσου, βρέ κτήνος. Δεν

στής δ.νω της εφημερίδες για το κόπιμο. Στής δίνω να πās να της μοιράξη στον κόσμο.

Κολητήρι.— Πώς θα της μοιλάσω, βλε σύ;

Καραγκιοζής.— Να πās όξω άπ' το πρώτο νεκροταφείο, να σταθής εκεί στην πόρτα και όλοις βγαίνει να του δίνης και μια. Πρώτο φύλλο είναι, πρέπει να τό ρεκλαμάρουμε. Τράβα.

Κολητήρι.— Σά με δείρουνε το φτωχό.

Καραγκιοζής.— Άμα σου κακομιλήξη κανείς, ναν του πής πώς θάν το βάνω στην εφημερίδα. Άμα του πής πώς έχεις πατέρα δημοσιογράφο, θα σπάση ή χολή του.

Κολητήρι.— Πατέλα, βλέχει.

Καραγκιοζής.— Ω, χαρά μου! Γώρα που βρέχει θα πουληθούνε ούλες ή εφημερίδες μας. Θάν της χειριστή ό κόσμος για την ύγρασία. Τρέχα, Κολητήρι.

Κολητήρι.— Δεν παρατάμε της εφημερίδες, βλε πατέλα, να πάμε για σαλιγκάδια τώλα που βλέχει;

Καραγκιοζής.— Πήγαινε, βρέ, να μοιράσης στον κόσμο της εφημερίδες να μη μείνουν οι άνθρωποι στραβοί.

Κολητήρι.— Τι γλάφεις μέτσα, βλε πατέλα; Τόν Κατσαντώνη τον γλάφεις;

Καραγκιοζής.— Βρέ, άει στο διάρολο, πήγαινε, να μην ερθη ό μπόγιας και μās πάρη και τους δύο.

Κολητήρι.— Πάω, βλε, και μη φωνάζεις σά γάραρος. Πατέλα.

Καραγκιοζής.— Έ.

Κολητήρι.— Ποῦ θ' άνταρωθούμε;

Καραγκιοζής.— Θάρθης έδω.

Κολητήρι.— Κι' άν δέ σε βρω έξω;

Καραγκιοζής.— Τότε νάρθης στο σταθμό των βοηθειών.

Κολητήρι.— Καλά.

Καραγκιοζής.— Καλάμια και παλούκια.

Κολητήρι.— Στά μάτια σου... (Φεύγει).

(Σε λιγάκι παρουσιάζεται μπροστά στον Καραγκιοζή ένας συγγραφέας).

Συγγραφέας.— Σεις είσθε ό διευθυντής της εφημερίδος το «Καρβέλι»;

Καραγκιοζής.— Μάλιστα. Ήρθατε ν' άγοράσετε χαρτί με την οκά; Δυστυχώς όλα τα φύλλα που έτυπώσαμε εξηνητήθησαν. Γλέπετε τα δίνουμε στα μαγέρικα που τηγανίζουν μπακαλιάρους.

Συγγραφέας.— Τι λέτε, καλέ; Στά μαγέρικα;

Καραγκιοζής.— Μάλιστα... Για να σκουπίσουν τα τηγάνια. Του λόγου σας ποιός είσθε;

Συγγραφέας.— Έγώ όνομάζομαι Νικόλαος Θάνατος και είμαι συγγραφέας.

Καραγκιοζής.— Και τί βάφετε;

Συγγραφέας.— Τι θα πη τί βάφω;

Καραγκιοζής.— Δεν είπες ότι είσαι βαφέας; Ρέ, μπάς είσαι ό Ράλλης ό βαφέας; Άει στο διάολο...

Συγγραφέας.— Είμαι συγγραφέας, κύριε. Δηλαδή γράφω.

Καραγκιοζής.— Μπά; είμαστε λοιπόν συνάδελφοι;

Συγγραφέας.— Γράφετε και σεις;

Καραγκιοζής.— Μάλιστα... Τώρα...

Συγγραφέας.— Τι γράφετε; Δράματα ή κωμωδίες;

Καραγκιοζής.— Όχι, τα βερσεδιάγραφο. Γλέπετε έμεις οι μεγάλοι ψωνίζουμε με πίστωσι. Λοιπόν, τί θέλετε; Είμαι στάς διατάγας σας.

Συγγραφέας.— Έχω κάποιο έργο και θέλω να μου τό δημοσιεύσετε στην εφημερίδα σας.

Καραγκιοζής.— Μπά. Για φέρτε να δώ.

Συγγραφέας.— Ορίστε. (Του δίνει ένα τετραδίο και ό Καραγκιοζής αρχίζει να τοξετάξη).

(ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ)